

Vești misionare

Trimestrul 2, 2019

Traducere: Loredana Sîrbu

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2019

1. Elisa Albertsen – **Jurnalul bucuriei** – Insulele Marshall
2. Marcelo Dornelles – **Un brazilian care lucrează printre bombe** – Brazilia
3. Marjorie Chisonga – **Rugăciune pentru a avea copii** – Zambia
4. Samuel Saw – **Președintele Diviziunii își botează tatăl** – Myanmar
5. Yvette C. Ross Hebron – **Vine copilul!** – Statele Unite
6. Ruth Jereh – **O lumină stranie** – Zambia
7. Notley Tidwell – **Omul care i-a vorbit despre Sabat** – Statele Unite
8. Bo – **De ce mi-am părăsit slujba** – China
9. Jo-Anna Clayton – **Dumnezeu avea alte planuri** – Statele Unite
10. Choomba Simillah – **Taxe de școlarizare plătite cu o rugăciune** – Zambia
11. Delsie Knicely – **Un far pentru Dumnezeu** – Statele Unite
12. Maria Samo – **Îl laud pe Dumnezeu în ciuda bolii** – Mozambic
13. Lu Shen-Xiong – **Cele trei dorințe** – Taiwan

6 aprilie

1. Jurnalul bucuriei

Elisa Albertsen

Anul nu putea fi mai rău de-atât pentru Elisa Albertsen, o fată din Alaska, orașul Palmer, care renunțase la o carieră promițătoare de coafeză pentru a face voluntariat la o școală misionară din Insulele Marshall. La doar trei luni de la începerea anului școlar, a fost transportată de urgență cu avionul în Statele Unite după ce și-a dislocat rotula, jucând fotbal la școala adventistă Ebeye. După patru luni petrecute în Statele Unite, Elisa tot mai avea nevoie de recuperare; și-a dat seama atunci că trebuia să-și încalce promisiunea făcută elevilor de a se întoarce până la sfârșitul anului școlar. Apoi a urmat despărțirea de prietenul ei cu care era de mult timp.

Dezamăgită și descurajată, Elisa a hotărât să își ia o perioadă de „post” de patruzeci de zile de la orice fel de muzică, literatură sau filme seculare pentru a se lăsa absorbită de studiul Bibliei și al scrierilor lui Ellen White. Tot atunci a început și un jurnal al bucuriei.

„Am vrut să număr o mie de daruri pe care mi le-a oferit Dumnezeu”, a spus ea.

La început, notițele din jurnal constau în lucruri simple. A scris că este recunoscătoare pentru apa curată și pentru razele strălucitoare ale soarelui care pătrund în camera ei. Apoi, pe măsură ce scria și-a amintit de cuvintele apostolului Pavel – „Bucurați-vă întotdeauna!” (1 Tesaloniceni 5:16). Când a descoperit furnici mișunând în castronul pentru mâncare al câinelui, și-a spus: „Ah, cât de urât! Urăsc furnicile!” Apoi și-a amintit de jurnalul bucuriei și, urmărind cu atenție furnicuțele harnice, a început să se minuneze de perseverența lor, de munca în echipă și de capacitatea

lor de a duce o povară de câteva ori mai mare decât ele. În jurnalul bucuriei a scris: „Îți mulțumesc lui Dumnezeu pentru furnici. Cu ajutorul Lui, putem face lucruri mult peste puterile noastre.”

Elisa a reușit să se bucure și în alte circumstanțe negative. Când cineva o critica, ea scria: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru cuvintele acestea care mă fac atentă și mă ajută să cresc și să mă apropiu de Tine!”

I-a mulțumit lui Dumnezeu chiar și pentru rotula dislocată, dându-și seama că experiența aceasta a întărit-o mintal și fizic.

Elisa are acum douăzeci și unu de ani și s-a întors la Ebeye, unde le predă elevilor de clasa a II-a. După ce a luat o răceală care se răspândise pe insulă, a notat iarăși în jurnal.

„Când mi-am pierdut vocea”, scria ea, „mi-am spus: Slavă, Domnului! Acum pot să-i ascult pe copii mai mult!”

O parte din darurile strânse în Sabatul al treisprezecelea din trimestrul doi al anului trecut au ajutat la renovarea unor clase foarte deteriorate ale Școlii Adventiste de Ziua a Șaptea Ebeye. Vă mulțumim pentru darurile oferite pentru misiune!

13 aprilie

2. Un brazilian care lucrează printre bombe

Marcelo Dornelles

Mișcat de vești despre oameni care mor de foame în Africa, Marcelo Dornelles a renunțat la o viață confortabilă în Brazilia pentru a susține lucrarea desfășurată de ADRA în țări măcinate de războaie precum Mozambic, Angola și Irak. Deși are numai patruzeci și opt de ani, părul alb și fața plină de riduri dau mărturie

despre anii de muncă umanitară făcută printre bombe, explozii, soare arzător, frig aspru și ploaie torențială. Și totuși, el nu ar vrea să schimbe viața sa pe nimic altceva.

„În 1990 eram tare nemulțumit, cu toate că aveam o viață confortabilă”, spunea Marcelo într-un interviu luat în Erbil, un oraș din Irak unde lucra ca director pentru ADRA Kurdistan. „Când am văzut la televizor imagini cu oameni care mureau de foame în Etiopia și Somalia, țări afectate de război, am fost mișcat de dorința de a ajuta. Știam că Dumnezeu mă cheamă.”

Prima sa misiune a fost de a ajuta ADRA să implementeze programe pentru a-i hrăni pe oamenii din Mozambic deportați din 100 de sate din cauza conflictelor și foametei. Încă din 1977, țara era într-un război civil, iar un acord de pace nu avea să fie semnat decât în 1992.

„Când am ajuns, mi-am dat seama că situația era mult mai tensionată decât mă gândisem”, spunea Marcelo. „Însă nu puteam da înapoi. Era mare nevoie de ajutor.”

Timp de opt luni a lucrat în Mozambic și mărturisește că, acolo, dorința de a-i ajuta pe oameni a devenit și mai puternică. Însă o urgență medicală a mamei lui l-a forțat să se oprească și să revină în Brazilia pentru a o îngriji.

Următoarea sa misiune din Angola l-a adus într-o țară aflată de 27 de ani într-un război civil. Primii ani au fost înspăimântători – vădea adeseori oameni care mâncau pantofi sau câini morți. În 1993, în timpul unui atac militar a salvat de la foamete și explozii douăzeci de copii, adăpostindu-i în casa lui din Malanje, capitala unei provincii din nordul Angolei.

„Ce vedeam pe străzi era îngrozitor – zeci de copii care erau numai piele și os mureau de foame”, spunea el. „Nu am putut suporta asta, așa că i-am luat pe copiii pe care-i găseam, i-am adus în casa mea și i-am hrănit.”

Marcelo a ajutat ADRA să plaseze mai bine de două sute de copii orfani în familii adventiste din Malanje.

În 2016, s-a mutat în Irak să-i ajute pe oamenii care fuseseră deportați. „Este un om cu inima mare”, spunea Liander Reis, un brazilian care lucrează ca trezorier pentru ADRA Kurdistan.

20 aprilie

3. Rugăciune pentru a avea copii

Marjorie Chisonga

Fiul meu s-a născut la un an după ce m-am căsătorit. Și apoi... nimic. Nu am mai avut alți copii. Oamenii au început să observe.

„De ce nu mai ai copii?” m-a întrebat cineva.

„Poate că ar fi bine să mergi la un medic”, a spus altcineva.

Au fost și oameni care mi-au sugerat să merg la un vrăjitor.

Atât soțul meu, cât și eu ne doream mai mulți copii. Pe atunci, el preda la Școala Secundară Rusangu, o școală adventistă din Monze, Zambia, iar eu studiam să devin învățătoare la o școală primară.

Oare ce le-aș fi putut spune oamenilor care mă întrebau de ce am o familie atât de mică?

„Asta e situația”, le spuneam din nou și din nou. „Dumnezeu va avea grijă.”

Nu eram supărată sau deranjată de mila oamenilor. Însă, pe măsură ce timpul trecea, mi-am dat seama că unii dintre prietenii mei mai superstițioși credeau că fusesem pedepsită pentru vreun lucru ascuns.

Apoi, sora soțului meu a murit și am adoptat-o pe fetița ei, care avea de trei ani. Aveam acum doi copii în casa noastră. Pri-

etenii mei superstițioși s-au bucurat atunci, spunând că prezența acelei fetițe avea să trezească hormonii mei, permițându-mi să mai am un copil.

Și totuși nu s-a întâmplat nimic.

Istorisirea biblică despre Ana din 1 Samuel, capitolul 1, mi-a dat speranță. Ana era o femeie care știa să se roage, care nu a renunțat niciodată. A insistat până când Dumnezeu i-a răspuns, născându-l pe Samuel. Am continuat să mă rog împreună cu soțul meu. Am făcut asta timp de 13 ani care nu au trecut ușor. Într-o zi însă, am simțit ceva deosebit. Eram însărcinată! Imediat am îngenuncheat împreună cu soțul meu, plini de recunoștință. Celui de-al doilea copil i-am pus numele Cheelela, care în limba tonga înseamnă „Valoros”. A meritat toată așteptarea. La foarte scurt timp, am avut și un al treilea copil, Chakondela, al cărui nume înseamnă „Așa să fie”.

Cei doi copii mici au acum șaptesprezece și paisprezece ani și amândoi îl iubesc pe Isus.

Dumnezeu mi-a binecuvântat familia din belșug. A trebuit doar să avem răbdare. Când îi ceri lui Dumnezeu cu credință un lucru bun, El îți va da mai mult decât ți-ai putea imagina vreodată.

Marjorie Chisonga, în vârstă de cincizeci și doi de ani, predă educație financiară în cadrul Școlii Secundare Rusangu, aflată în locul unde, în anul 1905, misionarul american William Harrison Anderson a înființat primul centru adventist din Rhodesia de Nord (acum Zambia). Darurile dumnezevoastră au susținut lucrarea lui Anderson și continuă să finanțeze predicarea Evangheliei prin intermediul misionarilor de azi. Vă mulțumim pentru eforturile pe care le faceți!

27 aprilie

4. Președintele Diviziunii își botează tatăl

Samuel Saw

Samuel Saw, Președintele Diviziunii Pacific – Asia de Sud a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a crescut fără să aibă o relație cu tatăl său. Cei doi nu au petrecut niciodată timp împreună în țara lor natală, Myanmar. Ei nu obișnuiau să vorbească unul cu altul.

„Niciodată nu m-a îmbrățișat”, spunea Samuel. „Eram ca un copil fără tată.”

Samuel a fost crescut de bunici, apoi a plecat pentru a studia la o școală adventistă și a devenit pastor absolvind Seminarul Adventist al Uniunii Myanmar, din Myaungmya, un oraș de aproximativ 280 000 de locuitori aflat la aproximativ 225 kilometri vest de capitala țării, Yangon. Lucrarea era provocatoare în această țară din Asia de Sud cu doar 4% din populație creștină. Budiștii reprezentau aproximativ 90%, iar musulmanii, 4%.

Pastor fiind, Samuel obișnuia să le spună oamenilor: „Lucrați pentru membrii necreștini ai familiilor voastre și pentru rudele care nu-L cunosc pe Hristos!” Însă el nu făcea aceasta cu tatăl lui.

Samuel s-a căsătorit, a avut doi copii și a slujit ca pastor și administrator al bisericii în Thailanda, Singapore și Filipine.

În timp ce era secretar al Diviziunii Pacific – Asia de Sud, Samuel a participat la o săptămână de rugăciune care l-a motivat să se gândească foarte serios la tatăl său. A împărtășit cu vorbitorul povestea copilăriei sale, după care cei doi s-au rugat împreună.

„Trebuie să-l câștigi pe tatăl tău pentru Hristos”, i-a spus vorbitorul.

Samuel s-a rugat atunci ca Dumnezeu să-i dea putere. Era îndurerat gândindu-se la tatăl său și nu avea nicio dorință să-l caute. A continuat să se roage s-a întâmplat și ceva surprinzător.

„Am avut privilegiul să-l botez pe tatăl meu când avea șaptezeci și șase de ani”, spunea Samuel. „Nici acum nu am uitat cuvintele pe care mi le-a spus în acea zi:

«Fiule», mi-a spus el, «vreau să fiu și eu un creștin care merge la biserică având cartea de imnuri și Biblia în mână. Te rog, cumpără-mi aceste cărți ca să le pot lua cu mine la biserică.» Când a ieșit din bazinul de botez, tata m-a îmbrățișat. A fost prima îmbrățișare pe care mi-a dat-o”, a povestit Samuel, cuprins de emoții.

Samuel, ales în 2016 președinte al Diviziunii Pacific – Asia de Sud, al cărei teritoriu de 14 țări include și Myanmar, îi încurajează pe toți să-l ceară lui Dumnezeu putere să biruiască amărăciunea și durerea.

„Fără puterea transformatoare a lui Dumnezeu nu suntem decât niște ființe omenești slabe”, spunea el. „Dar, cu ajutorul Lui, putem face o schimbare în această lume.”

4 mai

5. Vine copilul!

Yvette C. Ross Hebron

După ce a ascultat o predică despre misiunea în marile orașe și s-a rugat ca Dumnezeu să o folosească și pe ea în lucrarea Sa, o doctoriță a avut surpriza de a ajuta la nașterea unui copil în... parcare de la sediului Bisericii Adventiste din Silver Spring, Maryland, Statele Unite.

Dr. Yvette C. Ross a asistat nașterea unui băiețel sănătos în... mașina părinților! Grăbindu-se să ajungă la spital, oamenii s-au rătăcit pe drum și au fost nevoiți să parcheze în fața bisericii din localitate.

Yvette a mărturisit că este sigură de faptul că Dumnezeu a aranjat astfel lucrurile.

„Ca răspuns la rugăciunile noastre, Domnul nostru a aranjat cea mai surprinzătoare oportunitate”, spunea ea.

Yvette a început să se roage ca Dumnezeu să o ajute să facă mai mult în lucrarea Lui după ce l-a ascultat pe președintele Bisericii Adventiste, Ted N. C. Wilson, predicând în cadrul Consiliului Anual din 2017, o întâlnire ce a avut loc la sediul Conferinței Generale. Președintele a făcut atunci un apel special pentru un efort înnoit în ceea ce privește misiunea din orașe, vorbind și despre nevoia de medici și persoane pregătite din punct de vedere medical care să lucreze pentru locuitorii orașelor.

La doar cinci zile de la această predică, Yvette și soțul ei se aflau în mașină în apropierea bisericii când au văzut un bărbat repezindu-se cu mașina în parcare, sărind ca ars de la volan și alergând înapoi și încolo în jurul mașinii. Lăsând geamul, l-a auzit plângând și țipând: „Vine copilul!!!”, după care a auzit și țipetele mămicii însărcinate din mașină.

„Imediat am parcat mașina”, povestește ea.

Câteva minute mai târziu, bebelușul era născut. În timp ce Harold suna la ambulanță, proaspătul tătic și-a scos șireturile de la adidași și a luat o foarfecă din mașină. Urmând cu atenție indicațiile lui Yvette, a legat cordonul ombilical și l-a tăiat.

Yvette a învelit copilășul într-o păturică din mașina ei și s-a asigurat că este bine și respiră normal. Au venit și agenții de pază de la Conferința Generală și au ajutat la păstrarea unei atmosfere liniștite. La scurt timp, a sosit și ambulanța și paramedicii au luat la spital o mămică sănătoasă, stabilă din punct de vedere medical, și un bebeluș.

Puțin mai târziu în acea zi, Yvette i-a făcut o vizită mămicii la spital și a ținut iarăși bebelușul în brațe. Entuziasmată, mămică le-a povestit asistentelor cum Dumnezeu a trimis un înger să o

ajute în parcare. „Nu am idee de unde a venit”, spunea mama. „Doar mi-am ridicat privirea și am văzut-o acolo.” Yvette declară că nu are nicio îndoială că tot ce s-a întâmplat în acea parcare este un răspuns la rugăciune.

„Soțul meu și eu punem totul în seama providenței lui Dumnezeu”, a spus ea.

11 mai

6. O lumină stranie

Ruth Jereh

Ruth Jereh cânta din toată inima în timp ce mergea spre casă pe străzile orașului ei natal, Mazabuka, undeva în sudul Zambiei.

Era o seară de vineri; toată ziua și-o petrecuse la bar, consumând bere.

Deodată, a apărut o lumină orbitoare. Lumina plutea efectiv în fața ei, iar Ruth se uita la ea cuprinsă de uimire, neștiind de unde a apărut sau unde merge. Versurile cântecului i s-au oprit în gât și, într-o clipă, a devenit serioasă. Apoi, lumina a dispărut.

Tremurând de frică, Ruth și-a continuat drumul spre casă.

Nu le-a spus nimic soțului ei sau copiilor în seara aceea, însă, a doua zi dimineață, următoare a rupt tăcerea.

– Dragule, i-a spus ea soțului, ieri, când mă întorceam acasă, am văzut o lumină mare care m-a speriat.

– Lasă-te de bere, i-a spus atunci soțul. Poate că e un semn de la Dumnezeu.

Câteva ore mai târziu, o soră credincioasă a vizitat-o pe Ruth, invitând-o la o întâlnire a bisericii adventiste. Având proaspătă în minte amintirea experienței din noaptea trecută, Ruth și soțul ei au ac-

ceptat invitația. Ruth fusese crescută într-o familie adventistă însă, după ce s-a căsătorit, a părăsit biserica, pentru că soțul aparținea altei biserici. Soțul lui Ruth cânta la saxofon în baruri, în timp ce ea vindea mâncare pregătită acasă. Când terminau programul, rămâneau și beau ore în șir. Lucrurile erau grave, lui Ruth i s-a întâmplat să bea de dimineață până seara și să-și uite copilașii la bar.

Băutura făcea parte din viața ei, însă, după acea seară în care a văzut lumina strălucitoare, s-a luptat să renunțe. Timp de două săptămâni se trezea noaptea plângând, speriată. „Doamne, viața pe care o trăiesc acum m-a făcut să-mi neglijez copiii”, spunea ea. „Ajută-mă să mă las de bere!”

Apoi, într-o zi, i-a dispărut orice dorință de a mai consuma alcool. Oamenii din oraș erau uimiți să o vadă trează. Știau cum fusese înainte așa că au întrebat-o ce rădăcini i-a dat vrăjitorul pentru a renunța la băutură.

„Cum ai reușit să te lași?” a întrebat-o cineva. „Dă-ne și nouă rădăcina care te-a ajutat să renunți la alcool”, a rugat-o un altul.

Ruth le răspundea tuturor: „Medicamentul pe care l-am folosit este rugăciunea.”

Ruth a folosit aceeași putere a rugăciunii pentru a-și câștiga familia pentru Hristos. După ce s-a botezat, zece membri ai familiei, inclusiv soțul ei, au încheiat legământ cu Dumnezeu ca urmare a influenței pe care a avut-o asupra lor. „Îi mulțumesc mereu lui Dumnezeu pentru că m-a ajutat pe mine și pe familia mea să ne închinăm Lui”, a spus Ruth. „Este un lucru atât de important să te închini Lui!”

7. Omul care vorbește despre Sabat

Notley Tidwell

Nu mulți oameni ar putea spune că au vorbit cu un înger.

Fermierul Notley Tidwell ar fi putut, însă a ales să nu o facă. Însă el l-a numit pe misteriosul străin, „omul”.

Într-o seară din anii 1880, Notley mergea spre casă cu vioara în mână și se ruga; se întorcea de la o seară de dans ce avusese loc într-un hambar din statul Texas. Era confuz. De mic fusese învățat să se închine duminica, însă, după ce a studiat Biblia, a dat peste porunca a patra care spune: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca să o sfințești” (Exodul 20:8).

În timp ce se ruga, dintr-odată a apărut lângă el un om. Notley îi cunoștea pe toți locuitorii din zonă, însă pe acesta nu-l mai văzuse vreodată. Cu toate acestea, nu a fost uimit. Străinul era o persoană foarte plăcută. „Pur și simplu a apărut și a intrat în vorbă cu el”, mărturisește Lorena, nepoata lui, acum în vârstă de nouăzeci și patru de ani.

Curând, au ajuns să discute despre Sabat, iar Notley a vorbit despre convingerea lui tot mai solidă că Dumnezeu a pus de o parte sâmbăta și nu duminica. În același timp a spus cât este de uimit că nu poate găsi pe nimeni care să păzească sâmbăta.

Străinul a spus că știe un grup de oameni care se închină sâmbăta și i-a dat mai multe detalii despre locul unde se adunau aceștia. În timp ce vorbeau, Notley s-a uitat într-o parte și, când a întors capul, omul nu mai era.

„Era acolo, iar după ce s-a întors, dispăruse”, mărturisește strănepoata lui, Reba Seifert în vârstă de șaiszeci și opt de ani.

Ajuns acasă, Notley i-a spus soției despre această întâmplare neobișnuită și, după câteva zile, s-au hotărât să urmeze

indicațiile primite. Așa au ajuns la o fermă unde un grup mic de frați adventiști se întâlneau în fiecare Sabat.

Notley a fost botezat în Biserica Adventistă împreună cu soția sa și cei opt copii. Mai târziu a deveni un lider al bisericii și a plantat prima biserică adventistă din zonă, aflată între orașele Linden și Marietta, Texas.

Deși acea biserică a fost închisă, s-au ridicat altele în zonă, inclusiv în Linden, unde Lorena merge împreună cu alte rude.

Moștenirea lăsată de Notley continuă să aducă roade. Credințioșia lui față de Dumnezeu a dat naștere câtorva generații de adventiști care au avut pe inimă misiunea și care L-au slujit pe Dumnezeu ca lucrători biblici, evangheliști cu literatură și lideri ai unor acțiuni umanitare în Texas și nu doar.

„Notley a devenit primul adventist dintr-o mare familie”, spune Reba, strănepoata lui, unul dintre cei patru copii ai Lorenei.

Chiar dacă el nu l-a identificat pe străin drept un înger, familia crede că a fost trimis din cer ca răspuns la o rugăciune sinceră.

„L-a numit *om*, dar a crezut că Dumnezeu l-a trimis”, a spus Lorena care l-a auzit pe bunicul ei spunând povestirea aceasta când era mică. „Eu cred că a fost un înger.”

25 mai

8. De ce mi-am părăsit slujba

Bo

O experiență de-a dreptul remarcabilă m-a determinat să renunț la slujba pe care o aveam de șaptesprezece ani la o fabrică de filatură, pentru a mă dedica în întregime lucrării de evanghelizare în China.

Când aveam treizeci și nouă de ani, fiul meu a vrut să meargă la o școală de meserii pentru a se face strungar. Taxa pentru cei trei ani ar fi fost 10 000 de yeni, bani pe care nu îi aveam.

Mama mea, care era adventistă, a sugerat să ne rugăm pentru asta. Ne-am rugat, însă nu mă așteptam să se întâmple vreo minune.

Când a aflat și ea de această problemă, sora mea a sunat-o pe o prietenă care lucra la școală și a întrebat dacă fiul meu ar putea primi o bursă. Prietena era contabilă școlii și a spus că bursele erau doar pentru familiile cu venituri mici și că noi nu ne încadram. Însă, la sugestia ei, fiul nostru a mers înainte cu formalitățile de înscriere.

Între timp, mama, cele patru surori și cu mine am început să punem bani de-o parte. Când am mers la școală să plătim, am fost întâmpinați de doamna contabilă. Ea i-a spus fiului meu să facă o cerere și apoi a dus-o la director.

Privind cererea, directorul a întrebat: „Cu cât ar trebui să-l ajut pe acest elev?”

„De dumneavoastră depinde”, a răspuns doamna contabilă.

Directorul a scris „500” pe scrisoare.

Când doamna contabilă s-a întors cu scrisoarea, eram tare bucuri. Nu știam exact la ce se referă acel număr, însă chiar și o reducere de 500 de yeni ar fi fost de mare folos.

Am dus scrisoarea la casierie.

– Vreți să plătiți pentru un singur an sau pentru toți trei? ne-a întrebat doamna.

– Toți trei, am răspuns eu.

După ce a făcut câteva calcule, casiera ne-a spus:

– Mai aveți de plătit 2 700 de yeni.

Am fost cu toții șocați! Nu știam ce se întâmplase sau cum ajunsese la acea cifră. Nici până în ziua de azi nu am aflat.

Credința mea în Dumnezeu fusese superficială până în acea zi. După acea experiență însă, mi-am dat seama că lui Dumnezeu

Îi pasă de noi și m-am hotărât să-L slujesc cu toată inima mea. Nu am multe daruri, însă am hotărât că pot ajuta la păstrarea curățeniei în biserică și pot să fac vizite.

Astăzi am cincizeci și patru de ani și am în grijă cinci biserici. Nu mă simt vrednic să fiu numit „slujitor al Evangheliei”. Cred însă că Dumnezeu Se află la conducere și că mă va ajuta să îndeplinesc această lucrare.

O parte din darurile strânse în Sabatul al treisprezecelea din trimestrul 3 al anului 2018 au fost trimise pentru plantarea unei biserici într-un oraș din China, proiect început cu deschiderea unui centru de influență.

1 iunie

9. Dumnezeu avea alte planuri

Jo-Anna Clayton

Când a terminat liceul, Jo-Anna Clayton își făcuse planul să meargă la facultate.

Pentru primul an, avea să se înscrie la o facultate din zonă, destul de aproape de casă, undeva în statul Virginia de Vest. În felul acesta, putea să beneficieze de o taxă redusă pentru cursuri și să locuiască acasă, cu părinții și cu cei trei frați mai mici. Apoi, urma să se transfere la o facultate adventistă pentru a studia Asistența Medicală.

Însă, în timpul verii, planul ei a eșuat. Nu putea găsi nicio soluție pentru a ajunge la facultate din zona rurală unde locuia. Jo-Anna nu a putut obține permisul de conducere din cauză că părinții ei, fiind de loc din Jamaica, încă nu aveau toate actele

pentru rezidență. Însă nici nu o puteau duce și aduce zi de zi de la școală, iar în zona aceea nu circulau autobuze.

Nu mai rămăsese decât o lună până la începerea anului școlar, iar ea nu avea unde să meargă.

Apoi, Suzane, mama ei, și-a amintit că niște prieteni de familie lucrează la Institutul Weimar din California. Jo-Anna a accesat imediat internetul și a făcut niște cercetări.

– Nu vreau să merg în California, le-a spus ea părinților. Este prea departe!

– Ar trebui măcar să te gândești și și la această posibilitate și să îți iei timp să te rogi pentru asta, i-a spus mama.

Mai târziu în acea zi, Jo-Anna s-a rugat astfel: „Doamne, Te rog să nu mă trimiți în California! Iar dacă trebuie să merg acolo, mai trimite o prietenă cu mine.”

După o săptămână, Jo-Anna a vorbit cu cineva de la secretariatul institutului, care se ocupa de înscrierea studenților, și a început să gândească serios la faptul că Dumnezeu ar putea avea în plan ca ea să meargă să studieze acolo. Avea însă de trecut un obstacol important: părinții ei nu puteau plăti decât taxa de înscriere și primele trei luni de cursuri.

Au urmat apoi, în serie, niște evenimente neașteptate.

Jo-Anna a depus o cerere pentru o bursă pe care a și primit-o. Ajutând niște oameni afectați de inundații locale a cunoscut câțiva medici adventiști care s-au angajat să contribuie cu o donație lunară de 500 de dolari pentru taxă. În plus, a reușit să strângă 1 800 dolari, scriind niște scrisori către persoane apropiate familiei și explicându-le situația. Curând, avea suficienți bani pentru a se înscrie și, în toamnă, a început cursurile.

„Nu aveam niciun dubiu că sunt în locul unde Dumnezeu mă vrea”, a declarat ea.

Chiar dacă în primele luni i-a fost foarte dor de cei dragi de acasă, gândul că se afla acolo potrivit voii lui Dumnezeu o um-

plea de energie și a reușit să lucreze 25 de ore pe săptămână pentru a mai acoperi din taxele școlare.

Jo-Anna are acum nouăsprezece ani, și-a încheiat primul an fără nicio datorie și continuă să spună că Dumnezeu îi plătește facturile.

„Lucrez cât pot și, după ce fac tot ce ține de mine, mă rog din nou și spun: «Doamne, cu atât pot eu veni; acum arată-mi ce poți face Tu.» Și El mereu rezolvă problemele.”

8 iunie

10. Taxa școlară plătită cu o rugăciune

Choomba Simillah

Choomba Simillah era pe punctul de a fi exmatriculat de la Universitatea din Zambia.

Avea o datorie de 9 000 de kwacha (aproximativ 900 de dolari americani) și nu avea nicio idee de unde ar putea face rost de acești bani.

Însă Choomba nu avea de gând să renunțe. În timp ce studia pentru a obține licența la o facultate publică, el preda la Școala Secundară din Rusangu, o școală adventistă din Zambia.

Choomba a luat legătura cu câțiva oameni pentru a-l împrumuta cu ceva bani. În plus, căuta o cale să-și vândă mașina, o Toyota Voltz de culoare maro. Între timp, se ruga lui Dumnezeu să intervină.

A mers apoi la o bancă din Monze, cel mai apropiat oraș de școala din Rusangu, pentru a face un împrumut. Ajuns acolo, a aflat că banca nu mai oferea împrumuturi.

A plecat descurajat de la bancă, însă când era pe stradă, l-a strigat un prieten:

– Vrei să îți închiriezi mașina pentru trei săptămâni?

Choomba și-a ridicat atunci capul plecat.

– Vine pe aici un alb cu fata lui să-și facă vacanța, i-a spus prietenul său. Ar vrea să se plimbe și m-a rugat să caut o mașină bună; cred că a ta ar fi potrivită.

– Pare o ocazie bună, a zis Choomba. Ce ar trebui să fac?

– Trebuie doar să te duci să speli mașina, i-a spus prietenul.

Choomba a spălat bine mașina, apoi s-a întâlnit cu bărbatul alb care venise să petreacă mai multe luni cu un prieten la o fermă din Monze. A spus că ar vrea să-i ofere fetei lui un tur al Zambiei și i-a oferit 12 000 de kwacha ca să-i împrumute mașina pentru trei săptămâni. Bani aceștia ar fi fost suficienți pentru a cumpăra o mașină second-hand.

„Nu-mi venea să cred”, a declarat Choomba în cadrul interviului.

Bărbatul a spus că va veni să ia mașina sâmbăta următoare. Deși avea nevoie de bani, Choomba a refuzat, nedorind să se implice în vreun fel de afacere în ziua de Sabat.

„Nu pot sâmbătă, dar ne putem întâlni duminică”, i-a spus el, rugându-se în tăcere ca omul să nu se răzgândească. Acesta a fost de acord și i-a oferit cei 12 000 de kwacha pe loc.

Choomba a pus de o parte zecimea și a mers apoi la facultate să-și plătească taxele. Nu a mai fost exmatriculat, iar în anul 2016 a absolvit. Acum, mai mult ca oricând, el crede în puterea rugăciunii.

„Ai răbdare și încrede-te în Dumnezeu”, spune Choomba. „Poate că nu va fi ușor să faci asta, dar El știe de ce ai nevoie. El va interveni mereu la timpul potrivit.”

Centrul Misionar Rusangu unde se află școala a fost înființat din fondurile pentru misiune la începutul anilor 1900. Vă mulțumim pentru darurile oferite pentru misiune!

15 iunie

11. Un far pentru Dumnezeu

Delsie Knicely

Un bărbat în vârstă a intrat cu o rugămintă în magazinul rural, proprietatea familiei lui Delsie Knicely.

„Aș vrea să te văd la biserică Sabatul acesta”, a spus el.

Delsie nu voia să meargă. Fusese crescută în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și învățase în școli adventiste. Ajunsă însă la vârsta maturității a părăsit biserica, s-a căsătorit și a deschis un magazin unde vindea cereale, legume, fructe și drujbe,

Cu toate acestea, nu voia să fie nepoliticoasă și să-l refuze pe Kester Erskine pe care-l știa de mică. Kester obișnuia să vină la ferma lor în fiecare Sabat, să îi înghesuie în mașină pe ea și pe cei unsprezece frați și surori ai ei (inclusiv în portbagaj) și să-i ducă la biserică.

Acum, Kester se afla în magazinul ei, așteptând un răspuns.

„Nu am haine de biserică”, a zis Delsie.

Kester a revenit săptămâna următoare, când Delsie s-a gândit la o altă scuză.

„Bine, dacă nu voi fi bolnavă, merg”, a răspuns ea.

În ziua de vineri a fost spitalizată din cauza unui cheag de sânge care îi provocase probleme serioase. Lucrul acesta a speriat-o, așa că s-a hotărât să nu mai folosească problemele de sănătate ca scuză pentru a nu merge la biserică.

La două săptămâni după spitalizare, Kester a venit din nou în magazin, cu o carte despre schimbarea Sabatului în duminică – *Legea duminicală*.

În acea după-amiază, Delsie a citit cele 94 de pagini ale cărții scrise de pastorul A. Jan Marcussen, subliniind cu atenție pagină după pagină. Seara a mai citit o dată cartea, iar a doua zi, încă o dată.

Atunci și-a spus: „Am mers și la o școală și la un liceu adventist; știu lucrurile acestea. De ce oare nu m-am mai dus la biserică?”

„Pur și simplu nu am găsit un motiv suficient de bun”, le-a spus Delsie mai târziu celor de la Adventist Mission, „așa că am mers la biserică și, de atunci, nu am mai lipsit în niciun Sabat.”

Astăzi, Delsie are șaiszeci și trei de ani, este sprintenă și mereu zâmbitoare, un adevărat far pentru Dumnezeu. A condus mai multe campanii de evanghelizare, una dintre ele făcând parte dintr-o serie de campanii finanțate din darurile strânse în Sabatul Treisprezece din 2015, campanii care s-au desfășurat în tot statul. A făcut de asemenea mii de studii biblice prin corespondență, mulți oameni fiind botezați datorită influenței ei.

Delsie spune că Dumnezeu are un simț al umorului deosebit. Din momentul când a spus că nu are ce să îmbrace la biserică, șifonierul ei s-a umplut de haine.

„Se pare că Domnul a făcut în așa fel ca, din acel moment, să nu duc lipsă de haine decente”, a spus ea.

22 iunie

12. Îl laud pe Dumnezeu în ciuda bolii

Maria Samo

Maria Samo este infectată cu virusul HIV, dar asta nu o oprește să-L laude pe Dumnezeu.

S-a născut într-o familie adventistă din satul Nicuadala, Mozambic, iar la vârsta de șapte ani s-a botezat. Pentru că în satul ei nu exista liceu, s-a mutat la Quilimane, un oraș aflat în sud, la 30 de minute cu mașina. Aici și-a făcut prieteni noi, care i-au făcut cunoștință cu alcoolul și cu tutunul.

Trimestrul 2 – 2019

21

Părinții ei nu au aflat că Maria fuma și bea decât după ce s-a căsătorit. Tatăl ei a venit să o viziteze într-o zi și a intrat exact când Maria fuma. Nu i-a spus nimic, însă ea s-a simțit foarte vinovată atunci. S-a hotărât să nu mai fumeze și să nu mai bea niciodată.

Nu i-a fost greu să renunțe la fumat, însă cu băutul nu a mers la fel. S-a rugat pentru ajutor și Dumnezeu i-a răspuns într-un mod neobișnuit. A început să aibă atacuri de panică severe. Fiindu-i teamă să nu o piardă, soțul ei a dus-o în Africa de Sud pentru a fi tratată. Un medic de aici i-a spus că, dacă va continua să bea, nu va trăi mai mult de trei luni.

Maria a renunțat la alcool, înscriindu-se într-un program de 45 de zile al unui centru de reabilitare, după care s-a întors în Mozambic unde și-a re consacrat viața lui Isus.

La scurt timp, soțul ei a murit. După șase ani a aflat vestea șocantă că el fusese infectat cu virusul HIV, pe care i-l transmisese și ei.

„Din acel moment”, spune ea, „nu am încetat să-L laud pe Dumnezeu.”

Motivul: se simte mai sănătoasă decât în oricare altă perioadă din viața ei.

„Sănătatea mea e mai bună ca înainte de a contracta virusul, iar conștiința mea este curată”, spune ea.

Astăzi, Maria este bunică a patru copii, face comerț, cumpărând aur și pietre prețioase din diferite sate și vânzându-le apoi în Nampula, al treilea oraș ca mărime din Mozambic. Pasiunea ei însă este aceea de a-i încuraja pe alții care au HIV.

„Sunt mulți oameni care-și pierd speranța când află că sunt infectați”, spune ea. „Nu au pe nimeni cu care să vorbească și se sting.”

Ea spune că adventiștii ar trebui să simtă o povară specială pentru acești oameni, să se roage pentru ei și să-i încurajeze.

„Împărtășesc cu ei speranța pe care o am în Isus și apropiata Lui venire”, spune Maria.

O parte din darurile strânse în Sabatul Treispreze din primul trimestru al acestui an a fost folosită pentru deschiderea unui orfelinat pentru copiii ai căror părinți au murit de SIDA în Nampula. Vă mulțumim pentru darurile oferite!

27 iunie

13. Cele trei dorințe

Lu Shen-Xiong

La un an după ce am fost botezat, am depus cerere de angajare ca șofer de TIR, din cauza problemelor cu Sabatul pe care le aveam la fostul loc de muncă.

La interviu, am spus că am trei dorințe:

- Fără muncă în ziua de Sabat
- Fără mâncare de porc în pachetul cu mâncare oferit de companie
- Un împrumut de 50 000 de dolari taiwanezi.

Patronul a fost luat prin surprindere de îndrăzneala mea. Însă mi-a spus: „Mergi să lucrezi astăzi și vorbim după aceea.” Voia să vadă cum mă descurc.

Când s-a terminat ziua de lucru, m-a chemat.

– Poți să lucrezi duminica în loc de sâmbătă, dar de ce nu mănânci carne de porc? m-a întrebat el.

Firma lui, la fel ca multe alte companii din Taiwan le oferă angajaților hrană în timpul programului de lucru.

– Carnea de porc este mai ieftină decât cea de vită sau pui, a spus el. De ce nu mănânci?

– Este un principiu care ține de credința mea, i-am spus.

Patronul a stat puțin pe gânduri.

– Bine, a spus el. Sunt de acord și cu asta. Dar pentru ce îți trebuie 50 000 de dolari taiwanezi?

I-am explicat că, recent, fusesem rănit într-un accident de mașină și, din cauza costurilor de spitalizare și a unei alte mașini, rămăsesem fără bani.

– Dacă îți dau banii aceștia, cum mi-i vei da înapoi? a întrebat el. Poți să îmi dai 10 000 sau poate 20 000 în fiecare lună?

– Nu, am spus eu. Pot să vă dau înapoi doar câte 1 000 în fiecare lună.

Patronului nu-i venea să creadă. Asta însemna că era nevoie de mai bine de patru ani pentru a-i restitui toți banii.

Dar ceva, sau Cineva, l-a determinat pe acest om să-mi acorde o șansă și să fie de acord și cu a treia dorință.

După șase luni de la angajare, m-a chemat la el.

– Îți iert datoria pentru că ești un muncitor foarte dedicat, mi-a spus el.

Nu-mi venea să cred! Este bine să lucrezi pentru Dumnezeu!

Înainte de interviul pentru această slujbă mă rugasem astfel: „Doamne, voi merge la acest interviu, însă știi că am aceste trei dorințe. Te rog să intervii Tu.” Dumnezeu a răspuns rugăciunii mele.

Când lucrăm pentru Dumnezeu, nimic nu ne poate sta în cale.

De aproape douăzeci de ani Lu Shen-Xiong, acum în vârstă de șaiszeci de ani, continuă să lucreze cu normă întreagă ca șofer de TIR. Este, de asemenea, cunoscut ca fiind cel mai eficient lider laic al bisericii din Taiwan, transformând trei comunități cu probleme în biserici puternice.

Dacă doriți să aflați mai multe, accesați linkul: bit.ly/taiwan-truck-driver